

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Südzucker AG (C-608/10), WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (C-10/11), Fleischkontor Moxsel GmbH (C-23/11)

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia art. 5 ust. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 102, s. 11) i art. 78 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Błędne wskazanie eksportera w zgłoszeniu wywozowym — Uregulowanie krajowe uzależniające uprawnienie do refundacji wywozowej od wpisania wnioskodawcy jako eksportera w zgłoszeniu wywozowym

Sentencja

1) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 90/2001 z dnia 17 stycznia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że co do zasady posiadacz pozwolenia na wywóz jest uprawniony do refundacji wywozowej tylko, jeżeli jest wpisany jako eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego złożonego we właściwym urzędzie celnym.

2) Artykuł 78 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na kontrolę zgłoszenia wywozowego po zwolnieniu towarów do celów refundacji w celu sprostowania nazwy eksportera figurującej w przewidzianym na to polu i że organy celne są zobowiązane:

— po pierwsze, zbadać, czy sprostowanie tego zgłoszenia należy uznać za możliwe, ponieważ w szczególności cele przepisów unijnych w zakresie refundacji wywozowych pozostały niezagrażone, a dane towary zostały rzeczywiście wywiezione, co powinien wykazać zgłaszający, jak również

— po drugie, podjąć ewentualnie niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują.

3) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999, zmienionego rozporządzeniem nr 90/2001, oraz unijne przepisy celne należy interpretować w ten sposób, że w sprawie takiej jak C-608/10, w której posiadacz pozwolenia na wywóz nie jest wpisany jako

eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego, organy celne nie mogą przyznać mu refundacji wywozowej bez uprzedniego sprostowania zgłoszenia wywozowego.

4) W sprawach takich jak C-10/11 i C-23/11 unijne przepisy celne należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany dokonaniem przez urząd celny wywozu po zwolnieniu towarów sprostowaniem wpisu figurującego w polu 2 zgłoszenia wywozowego lub ewentualnie egzemplarza kontrolnego T 5, o ile decyzja zawierająca sprostowanie spełnia wszystkie przesłanki formalne i materialne „decyzji” przewidziane zarówno w art. 4 pkt 5 rozporządzenia nr 2912/92, jak i właściwych przepisach prawa krajowego. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy przesłanki te są spełnione w zawisłych przed nim sprawach.

5) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999, zmienionego rozporządzeniem nr 90/2001, jak też unijne przepisy celne należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej w sprawie takiej jak C-23/11 i przy założeniu, że zgodnie z prawem krajowym nie jest związany sprostowaniem dokonaniem przez urząd celny wywozu, nie jest uprawniony do dosłownego potraktowania wpisu zawartego w polu 2 zgłoszenia wywozowego i oddalenia wniosku o refundację wywozową na tej podstawie, że wniosku tego nie złożył eksporter produktów objętych tym wnioskiem. Jeżeli natomiast właściwy urząd celny uwzględnił wniosek o sprostowanie i skutecznie sprostował nazwę eksportera, urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany tą decyzją.

(¹) Dz.U. C 113 z 9.4.2011.
Dz.U. C 120 z 16.4.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank 's-Gravenhage — Niderlandy) — Solvay SA przeciwko Honeywell Fluorine Products Europe BV, Honeywell Belgium NV, Honeywell Europe NV

(Sprawa C-616/10) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja, uznawanie oraz wykonywanie orzeczeń sądowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Powództwo o stwierdzenie naruszenia patentu europejskiego — Jurysdykcje szczególne i wyłączne — Artykuł 6 pkt 1 — Wielość pozwanych — Artykuł 22 pkt 4 — Zakwestionowanie ważności patentu — Artykuł 31 — Środki tymczasowe lub zabezpieczające)

(2012/C 287/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank 's-Gravenhage

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Solvay SA

Strona pozwana: Honeywell Fluorine Products Europe BV, Honeywell Belgium NV, Honeywell Europe NV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank 's-Gravenhage — Wykładnia art. 6 pkt 1, art. 22 pkt 4 i art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Jurysdykcja szczególna i wyłączna — Wielość pozwanych — Postępowanie w sprawie zastosowania środka tymczasowego wszczęte przez właściciela europejskiego patentu w celu uzyskania zakazu transgranicznego naruszenia patentu

Sentencja

- 1) Artykuł 6 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że sytuacja, w której z osobna każdej z dwóch bądź z większej liczby spółek z siedzibami w różnych państwach członkowskich w postępowaniu przed sądem jednego z tychże państw członkowskich zostaje zarzucone naruszenie tej samej krajowej części patentu europejskiego, obowiązującego w innym państwie członkowskim, poprzez podjęcie zakazanych działań w odniesieniu do tego samego produktu, może prowadzić do wydania w oddzielnych postępowaniach sprzecznych ze sobą orzeczeń w rozumieniu tego przepisu. Do sądu krajowego należy ocena istnienia takiego ryzyka przy uwzględnieniu wszystkich mających znaczenie elementów akt sprawy.
- 2) Artykuł 22 pkt 4 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie — w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w sprawie przed sądem krajowym — stosowaniu art. 31 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien — Austria) — Content Services Ltd przeciwko Bundesarbeitskammer

(Sprawa C-49/11) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 97/7/WE — Ochrona konsumentów — Umowy zawierane na odległość — Poinformowanie konsumenta — Informacje przekazane lub otrzymane — Trwały nośnik — Pojęcie — Hiperlink na stronie internetowej dostawcy — Prawo odstąpienia od umowy)

(2012/C 287/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Content Services Ltd

Strona pozwana: Bundesarbeitskammer

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Wien — Wykładnia art. 5 ust. 1 dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość (Dz. U. L 144, s. 19) — Informacje dotyczące umowy udostępniane konsumentowi za pomocą hiperlinku odsyłającego do strony internetowej dostawcy — Prawo konsumenta do otrzymania informacji na trwałym nośniku — Wykładnia pojęcia „trwały nośnik”

Sentencja

Wykładni art. 5 ust. 1 dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość należy dokonywać w ten sposób, że praktyka handlowa polegająca na udostępnieniu konsumentowi informacji przewidzianych w tym przepisie wyłącznie za pomocą hiperlinku na stronie internetowej danego przedsiębiorstwa nie spełnia wymogów ustanowionych we wskazanym przepisie, gdyż informacje te nie są „przekazane” przez to przedsiębiorstwo ani nie są one „otrzymane” przez konsumenta w rozumieniu tego przepisu, a strona internetowa taka jak będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym nie może być uznana za „trwały nośnik” w rozumieniu rozrzonego art. 5 ust. 1.

(¹) Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Vodafone España, SA przeciwko Ayuntamiento de Santa Amalia (C-55/11), Ayuntamiento de Tudela (C-57/11) i France Telecom España SA przeciwko Ayuntamiento de Torremayor (C-58/11)

(Sprawy połączone C-55/11, C-57/11 i C-58/11) (¹)

(Dyrektywa 2002/20/WE — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Zezwolenie — Artykuł 13 — Opłaty za prawo użytkowania oraz prawo instalowania urządzeń)

(2012/C 287/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vodafone España, SA (C-55/11 i C-57/11), France Telecom España SA (C-58/11)